

af, hvorvidt de komme til dem bagefter eller ikke, saa alene derfor tror jeg, der er Grund til at holde Præsterne udenfor; ellers ere de jo lige saa kvalificerede som ethvert som helst andet Menneske. Der er en særlig Grund eller maaske to Grunde til at holde Læreren ude. Den første er af samme Beskaffenhed som den jeg nævnte for Præsternes Vedkommende, nemlig, at han er noget interesseret i den kirkelige Handling, der maaske skal foregaa bag efter, og det kan da have nogen Betydning, hvorvidt Parterne møde bagefter i Kirken eller ej. Men desuden er der et Punkt, som i alt Fald for en Del Læreres Vedkommende gør det aldeles umuligt, at de kunne have med dette at gøre. Det er det, at Læreren skal føre det ene Eksempplar af Ægteskabsbogen, og han kan da ikke føre begge Eksempplarer. Som Følge deraf kan det ikke lade sig gøre, at de Kirkelærere, som skal føre Duplikatet, ogsaa faa med Ægteskabets Indstiftelse at gøre. Der staar jo ogsaa udtrykkelig i Loven, at Ægteskabsbogen og Duplikatet maa ikke være under samme Tag nogen Nat. Det kan altsaa ikke lade sig gøre. Det er da sikkert med velberaad Hu, at Præster og Lærere ere udelukkede, ikke fordi disse Mennesker ikke personligt lige saa godt som andre skulde kunne udføre denne Handling, men fordi det stiller sig saaledes, at det er heldigst at de ikke komme til at udføre den.

Jeg skal saa gaa over til det Forhold, der kommer til at indtræde mellem Præsten og Kommunens Kasse og dem, der skulle ægtevies, endskønt dette Forhold vel ikke faar saa meget at sige for de sidste. Det hedder i Loven, at den Skade, som Præsten og Kirkebetjenten kommer til at lide, ved det borgerlige Ægteskab, skal erstattes af Kommunekassen. Det vil altsaa med andre Ord sige, at dersom der i et Pastorat, er indgaaet 20 Ægteskaber, og kun de 10 have faaet den kirkelige Velsignelse bagefter, skal Kommunen betale Præsten og Kirkebetjenten for det Tab, de have haft ved, at de andre 10 Ægteskaber ikke have faaet den kirkelige Velsignelse. Det staar for mig saaledes, at denne Bestemmelse er mindre heldig. Resultatet vil jo blive, at hvis der findes Kommuner, hvor

det store Flertal, eventuelt alle, ville møde hos Præsten bagefter og bringe deres Offer, faar Kommunekassen en lille Fordel af denne Reform, men i de Tilfælde, hvor næsten alle blive borte, kan Kommunekassen faa et temmelig føleligt Tab. Efter min Mening gaar det ikke an ved en Reform som denne at beskætte Kommunerne med ny Byrder, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister — det bliver nærmest Kultusministeren — om ikke denne Sag kunde ordnes paa en noget anden Maade. Jeg indrømmer, at den Præst, der sidder i Embedet, bør ikke have nogen Afkortning i sin Embedsindtægt, fordi vi her lave en ny Lov. Det er ogsaa saaledes mange Steder, at selv om der kommer en ny Præst, er Embedet saa lille, at det maaske ikke kan taale denne Afkortning; thi selv om den ikke drejer sig om saa mange Hundrede Kroner, kan det nok blive føleligt for Embedsmanden, men Ministeriet har jo ikke saa smaa Midler til sin Raadighed, der saa kunde udeles til disse smaa Embeder. . . . Den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Ja, ja, men det er dog ikke saa faa Embeder, der have faaet Tilskud deraf, og det var vel ikke helt umuligt, at det kunde deles paa en saadan Maade, at hvor der var Tale om, at Indtægten blev forringet paa Grund af denne Lov, kunde Midlerne ogsaa nok slaa til at dække dette. Jeg haaber i alt Fald, at det, hvordan det saa bliver ordnet, bliver ordnet paa en saadan Maade, at Kommunerne ikke risikere at faa Tabet, men at det lægges paa andre Skuldre, der, som jeg tror, bedre kunne bære det end Kommunerne.

Jeg skal til Slut udtale mig lidt om det næstsidste Afsnit, den kirkelige Indvielse af Ægteskabet. Jeg hører til dem, der mene, at naar vi nu gennemføre denne Reform, bør det paa det stærkeste pointeres, at saa snart den borgerlige Akt er foregaaet, er Ægteskabet fuldgjaldigt, fuldfærdigt, enten der sker noget bagefter eller ej. Men naar jeg ser paa Overskriften til det Afsnit, der omfatter § 16 og de følgende Paragraffer, synes allerede Overskriften at kunne tyde paa, at det Ægteskab, der ikke naar længere end til den borgerlige Indstiftelse, er ikke noget ret Ægteskab alligevel. Thi Overskriften til